

Juli 1850, og det er meget ofte, ogsaa langt tidligere, blevet udtalt. Nu kan man jo være af forskjellig Mening om hvad der er Incorporation, og hvad der ikke er Incorporation; jeg troer imidlertid ikke, at der vil være Mange som vilde nægte, at en Forbindelse af Slesvig med Danmark, saaledes at Slesvig havde Rigsdag tilfælles med Danmark i Cet. og Alt; medens derimod Monarchiets øvrige Landsdele ikke havde Rigsdag tilfælles med Kongeriget og med Slesvig, er en Incorporation; det vilde formodentlig i de fleste Statsmands Dine og i Slesvigernes egne Dine, og tilvisse ogsaa i fremmede Cabinetters Dine, blive anseet som en Incorporation. Derimod kan det ikke ansees som en Incorporation, at Kongeriget har Rigsdag tilfælles med Hertugdømmet Slesvig i de Anliggender, som ere fælles, altsaa at Kongeriget Danmark i disse Anliggender har Rigsdag tilfælles med Hertugdømmet Slesvig og med de øvrige Landsdele, som ogsaa høre til Monarchiet, og som have de samme Anliggender tilfælles som Slesvig med Kongeriget. Kongen har i sin Befkendtgjørelse af 28de Januar udtalt, at det er hans Hensigt at bringe det dertil; jeg skulde altsaa formene, at Kongen, saaledes som han kan det, og saavidt han kan det — ikke i Forhold til fremmede Cabinetter, det skal jeg nu ikke gaae ind paa, men i Forhold til sine egne Undersaatter — netop erklærer at vilde det, som han bør vilde. Paa anden Maade kan jeg ikke erkjende, at der bliver et Monarchie til, og det hele Monarchie er det, som Kongen vil.

Man har hentydet paa, at Udlandets Cabinetter have tvunget Kongen; denne Hentydning skal jeg møde med min simple Benægtelse. Udlandets Cabinetter have ikke tvunget Kongen til Noget, efterat Freden er sluttet, men Udlandets Cabinetter have modtaget Kongens i Manifestet af 14de Juli 1850 afgivne Erklæring, og Udlandets Cabinetter have ventet, at Kongen redelig og ærlig vilde opfylde denne Erklæring. Min Benægtelse af en yderligere Evang vil jeg ikke nu begrunde, fordi den maatte begrundes med Actstykker, og jeg har sagt, at jeg endnu ikke kan forelægge dem, men ved min Benægtelse bliver jeg staaende.

Det er ogsaa yttret, at Ministeriet har paadraget sig Ansvar derved, at det har nødvendiggjort Forandringer i Grundloven, og hvor disse Forandringer i Grundloven skulle staa, det vidstes ikke. Jeg skal her foreløbig indskrænke mig til at sige, at Ministeriet ikke har forkyndt sin Intention om at gjøre Forandringer i Grundloven, og at den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar Intet indeholder derom. Men jeg skal tillige tillade mig at bemærke, at Kongens Magt til at foreslaae Forandringer i den Henseende staaer i Grundlovens § 100, og at Anhydningen af, at Forandringer kunne gjøres, staaer i Intimationen til Grundloven.

Bjerring: I det veltalende Foredrag, vi nu have hørt af den høitærede Udenrigsminister, yttrede den ærede Minister, at de Actstykker, som kunde begrunde Nødværdsigheden af den Ordning, som nu er paatænkt af de forskjellige Landsdeles indbyrdes Forhold, ikke kunde meddeles Rigsdagen, forinden Resultatet af de pleiede Forhandlinger kunde træde i Virksomhed. Dette turde nu muligvis være endnu en temmelig rum Tid, og jeg troer derfor, at det kunde være hensigtsmæssigt, om der dog kunde meddeles nogle Oplysninger om adskillige Punkter i den allerhøieste Kundgjørelse, inden disse Resultater fremtræde. Jeg søger Berettigelsen til at fortsætte den Interpellation, som den høitærede Vicepræsident har stillet, ved dertil at knytte yderligere Spørgsmaal, i Diebliffets Ålvor. De Mænd i Ministeriet, om hvem jeg troer at turde sige, at Nationen henseaae med den høieste Tillid, stode ikke længere i Ministeriet, de ere afløste af andre, vistnok hæderlige Mænd, men hvis Anstuelse i dette Landets Bøjsødsanliggende muligen kunde være noget forskjellig fra det, som er Nationens store Fleertals. Den høitagtede Udenrigsminister yttrede, at Ministeriet var sig bevidst, at Ministeriet vidste at have handlet forsvarligt. Ministeriet veed vistnok mange Ting, som ere Rigsdagen aldeles ubekjendte, og det er netop derfor, at jeg vil tillade mig at fremkomme med adskillige Forespørgsler til det ærede Ministerium om adskillige Punkter, som findes i den omtalte allerhøieste Kundgjørelse.